

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ λοχαγὸς Βάρφιλδ, εὐρισκόμενος ἐπὶ κεφαλῆς ἀράκτων στὸ Μεξικό, τὴν ἐποχὴ ποῦ ἡ Ἀμερικὴ ἐμάχητο γιὰ νὰ καταλάβῃ καὶ ὑποτάξῃ τὴν χώραν αὐτήν, βλέπει μιά μέρα ἕναν ὑπόπτο Μεξικανὸ νέον νὰ περνοῦ εἰρησὸς ἀπ' τὸ χωριὸν τοῦ καταυλισμοῦ του καὶ νὰ φεύγῃ καλλιζών προς τὴν πεδιάδα, παρά τὶς κραυγὰς καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φρουρῶν. Ὁ λοχαγὸς ὑποψιάζεται ὅτι πρόκειται περὶ κατασκόπου καὶ τὸν καταδιώκει ἔπιτο: Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λυσσῶδες κινήγητό, ἐπειδὴ ὁ μυστηριώδης νέος δὲν σταματᾷ, ἀνγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τ' ἀλόγο του. Ἐτοί ὁ ὑπόπτος ἵππεὺς πέφτει στὰ χέρια του, μὰ δὲν πρόκειται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μίαν νεαροτάτην καὶ φροισιάτην νέαν, μίαν γοητευτικὴν καὶ τολμηρὴν ἀμαζόν, τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάργας. Ὁ λοχαγὸς Βάρφιλδ ἐρωτεύεται τὴν νέαν καὶ τὴν ἄλλη μέρα κίολας πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς γιὰ νὰ ἐπιτάξῃ γιὰ τὸν Ἀμερικανικὸν στρατὸ πέντε χιλιάδες βόδια. Ἡ ἐπιτάξις γίνεται χωρὶς ἐπισημῶν, γιὰτὶ ὁ πατήρ τῆς Ἰζολίνας, ὁ δὸν Ραυὸν δὲ Βάργας, συμπαθεῖ κρυφὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Στὰ σπίτι δὲμος τοῦ δὸν Ραυὸν βρισκεται ὁ ἀντὴρ του, ὁ τρομερὸς Ἰχούρρα ἕνας νέος Μεξικανός, μὲ καρδίαν θηρίου, ἔχθρος ἀσπίδους τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἰζολίνα. Μόλις ἀντικρίθῃ τὸν Ἰχούρρα ὁ ὑπόλοχαγὸς Χολιγκσουόρθ, ὅστις συνοδεύει τὸν λοχαγὸ Βάρφιλδ, γίνεται ἔξω φρενῶν, ἀφρίζει ἀπὸ λύσσα καὶ ρίχνεται ἐναντίον του, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, κραυγάζοντας: «Ἰχούρρα, σατανᾶ, θά σ' ἐκδικηθῶ!...». Ὁ Ἰχούρρα εὐχέται πρὸς τὸ δάσος καὶ ὁ Χολιγκσουόρθ τὸν κυνηγεῖ ἐξοπίσω, φρενισσάμενος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρεχωροῦσα πολὺ ἄκεφος. Ἡ στάσις τοῦ ὑπόλοχαγοῦ Χολιγκσουόρθ μὲ εἶχε ἐξοργίσει.

—Μὰ τί διάβολο ἔχει ὁ Χολιγκσουόρθ μὲ τὸν σατανᾶ αὐτὸν τὸν Ἰχούρρα; ρώτησα σὲ μιά στιγμή τὸν ὑπόλοχαγοῦ Οὐίτλυ. Γιατὶ ἔκανε σάν δαιμονιαμένους;

—Δὲν ξέρω, λοχαγέ, μοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐίτλυ.

—Τοὺς χωρίζει καμιὰ παλιὰ ἔχθρα;

—Ἐτοί φαίνεται, λοχαγέ...

Ξαναθεθίθηκα στὶς σκέψεις μου. Ἀνυπομονοῦσα νὰ ξαναδῶ τὸν Χολιγκσουόρθ, γιὰ νὰ μάθω τί εἶχε μὲ τὸν Ἰχούρρα καὶ γιατί ἐνήργησε παρά τὶς διαταγὰς μου...

Ὁ ὑπόλοχαγὸς Χολιγκσουόρθ ἦταν περίεργος ἄνθρωπος. Πάντα σκεφτικός καὶ πάντα λιγομίλητος.

Ἀντιθέτως, ὁ ὑπόλοχαγὸς Οὐίτλυ ἦταν πάντα εὐθυμὸς καὶ ἔκανε πρώτης τάξεως συντροφιά. Ὁ Οὐίτλυ ἦταν Τεξανός, παλιὸς πολεμιστὴς καὶ τρομερὸς Ἰνδοφάνος. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ εὐθύμου στρατιωτικοῦ ποῦ εἶδε πολλὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἀτίκρυσε πολλὰς φορὲς τὸ θάνατο χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ κέρι του...

Ὁ Χολιγκσουόρθ πάλιν δὲν εἶχε κακὴ καρδιά. Ἦταν γενναῖος καὶ δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ φόβος. Δυστυχῶς ὅμως, εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὴν εὐθυμία του, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸν ἐπίσασαν αἰχμάλωτο στὴ μάχη τοῦ Μίρ. Εἶχε τραυματισθῇ στὴ μάχη αὐτὴ βαρεῖα, καὶ ὅμως τὸ πιστό του ἄλογο τὸν μετέφερε μακριὰ ἀπ' τὴν ἀλλήλοσασαγή, σ' ἕνα μέρος ἐρημικὸ. Στὸ μέρος αὐτὸ ὁ Χολιγκσουόρθ, ἔδωσε τ' ἀλόγο του σ' ἕνα δέντρο καὶ πλάγιασε κάτω ἀπὸ ἕνα ἄλλο γιὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ συνέρῃ, ἀφοῦ ἔδωσε πρόχειρα τὴν πληγὴν του.

Στὸ μέρος αὐτὸ τὸν βρῆκε ἕνας ἀπ' τοὺς ἔχθρους, ἐκεί-

νους ἀκριβῶς ποῦ εἶχε πληγώσει.

Ὁ Χολιγκσουόρθ ἦταν βυθισμένος σὲ λήθαργο. Ἡ μεγάλῃ αἰμορραγία τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει. Ἐτοί ὁ ἔχθρος του τὸν ἔδρασε εὐκόλα καὶ τὸν μετέφερε αἰχμάλωτο, μαζί μ' ἄλλους αἰχμάλωτους, στὸ Μεξικό. Ἐκεῖ ἡ πληγὴ τοῦ Χολιγκσουόρθ γι-ατραυτήκε μὲ τὸν καιρὸ, μὰ οἱ Μεξικανοὶ τοῦ φέρθηκαν μὲ πρωτοφανῆ ἀπανθρωπία. Τὸν ἔβαλαν νὰ δουλεύῃ στοὺς ὑπονόμους τῆς πόλεως, νύχτα καὶ μέρα σγεδόν. Ὁ δυστυχὴς ὑπόλοχαγὸς ἐργαζόταν ὄρες ἐλόκληρες, βυθισμένος στὸ νερὸ καὶ στὸ θοῦρο ὡς τὴ μέση!...

Τὰ μαρτύρια αὐτὰ τὸν εἶχαν κάμει σκυθωπὸ καὶ ἀμίλητο. Κι' ἔταν ἀκόμα γλύτωσεν ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία, διέτηρησε τὸν ἄκεφο χαρακτήρα του. Τὰ λόγια του ἦσαν μετρημένα...

Στὸ σῶμα μίαν ὁ Χολιγκσουόρθ ἦταν ἀγαπητὸς ἀπ' τοὺς στρατιῶτες. Ὅλοι σεβόντουσαν τὸν πόνο του.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν εἶχα δῆ πολλές φορὲς νὰ γειουνομῇ μὲ λύσσα, νὰ ἐκστομίζῃ φράσεις ἀπειλητικὰς καὶ ν' ἀπλῶνῃ τὰ χέρια του ἐμπρός, σάν νὰθελε νὰ πνίξῃ κάποιον ἀόρατον ἔχθρο!...

Αὐτὰ σκεφτόμουν, ὅταν μιά φωνὴ ἀντήχησε στ' αὐτιά μου: Ἰχούρρα!... Ἰχούρρα!...Κέρατα τοῦ Σατανᾶ!... Ποῦ εἶχα τὸ μυαλό μου;... Τώρα θυμοῦμαι, ναί, θυμοῦμαι καλά...

Γύριας πλάι μου καὶ εἶδα τὸν ὑπόλοχαγοῦ Οὐίτλυ.

—Συγνώμην, λοχαγέ μου, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατηθῶ... Ἰχούρρα, εἶπατε τὸν λένε τὸν Μεξικανὸ ποῦ κυνήγησε μὲ λύσσα ὁ Χάρδιγκ Χολιγκσουόρθ:

—Ναί, Ἰχούρρα.

—Ραφαὴλ Ἰχούρρα;

—Ἰσοθέτω.

—Εἶνε φηλός, μελαχροινός, μὲ μακριὰ μουστάκια καὶ παραγναθίδες;

—Ναί, αὐτὰ εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ διαβόλου αὐτοῦ.

—Τότε... τότε, μὰ τοὺς διαβόλους τῆς Κολάσεως, εἰν' ἐκεῖνος... ἐκεῖνος...

—Ποῖς;

—Ὁ Ραφαὴλ Ἰχούρρα, ὁ αἰμοπότης, ὁ διάβολος ἐνσαοκαμένος σ' ἄνθρωπο, τὸ τέρας μὲ τὴν ἀνθρώπινην φάτσα... Ἄ, λοχαγέ μου, πολλοὶ Τεξανοὶ, θάδιναν καὶ τὴν ψυχὴν του στὸ διάβολο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ γδάρουν τὸ κρανίον!...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνα, Οὐίτλυ. Γνωρίζεις τὸν Ἰχούρρα;

—Καὶ βέβαια, λοχαγέ. Εἶνε ὁ πλέον ἀνάνθρωπος καὶ ὁ πλέον ἀχρεῖος ἀπ' ὄλους τοὺς κακούργους ποῦ ζοῦν στὸ Μεξικό... Ὁ Ραφαὴλ Ἰχούρρα... Τὸ θηρίο!... Μὰ τότε ὁ Χολιγκσουόρθ ἔχει δίκιο... ἔχει μεγάλο δίκιο νὰ θέλῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ...

—Ἐξηγήσου, Οὐίτλυ, τί θές νὰ πῆς;

Ὁ ὑπόλοχαγὸς Οὐίτλυ, σάπασε γιὰ μιά στιγμή, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του καὶ τέλος ἀρχισε νὰ μοῦ διηγῆται:

—Ὁ Ραφαὴλ Ἰχούρρα εἶνε Τεξανός, λοχαγέ μου, ἀλλὰ καταγωγῆς Μεξικανικῆς. Εἶχεν ἄλ-

Ὁ Χολιγκσουόρθ ἦταν βυθισμένος σὲ λήθαργο...

λοτε στα περίεξ του 'Αγίου 'Αντωνίου μιά θαυμασία θιένδα και άπέραντα χτήματα. Μά άπ' όλα αυτά δέν του έμεινε σιγά-σιγά ούτε λεφτό. Τά σπατάλησε στο χαρτοπαίγνιο και σ' άλλες άσκαυτείες και κατάντησε σέ φρικτή άθλιότητα. Συχνά πιανόταν μέσα στα καταγώγια με άλλους κακούργους και αίμα-τοκυλιόταν μαζί τους. "Ως τήν ήμέρα τής μάχης του Μίρ προσεποιείτο τόν άφοσιωμένο στή δημοκρατία του Τεξάς. Κι' όταν άποφασίστηκε η έκστρατεία του Μίρ, ο 'Ιχούρρα έσπευσε να λάβη μέρος σ' αυτήν ως αξιωματικός. Κανένας δέν τόν ύποπτευόταν, κανένας δέν φανταζόταν ότι εινε ένας αίσχρος προδότης. Μετά τήν μάχη όμως του Μίρ, κατά τήν όποσαν οι Τεξανοί ενικήθησαν, άν και πολέμησαν σαν λιοντάρια, οι συλληφθέντες Τεξανοί αιχμάλωτοι, είδαν εδάφανα, ενώ τούς ώδηγούσαν σιδηροδραμείους στο Μεξικό, είδαν λέγα, μεταξύ των άσπόνδων έχθρών των Μεξικανών και τόν Ραφαήλ 'Ιχούρρα, με στολή Μεξικανού αξιωματικού!... Φαντάζεστε, λοχαγέ, τήν λύσσα τών γενναίων Τεξανών! Κατάλαθαν άμέσως ότι ο 'Ιχούρρα ήταν ένας αίσχρος προδότης. Κι' άν δέν ήταν γερά δεμένοι, θα ριχνόντουσαν και θα τόν έκομματίζαν...

...Μεταξύ των Τεξανών αιχμαλώτων βρισκόταν, λοχαγέ μου, έκτός του Χάρδιγκ Χολιγκσουόρθ κι' ο αδελφός του, ένας νέος γενναίος, αλλά αδυνάτος βράσεως. 'Ο άτυχος αυτός δέν μπορούσε να ύποφέρει τά κράσανε τής πορείας των αιχμαλώτων πρής τó Μεξικό. Τά πόδια του είχαν καταπληγωθεί άπ' τά άγκθια του δρόμου, είχε δυνατόν πυρετόν και παραληρούσε...

... 'Ετσι, ύστερα από όλγων ώρών δρόμο ακόμα, ο άτυχος νέος σωριάστηκε κάτω μισοπεθαμμένος...

... 'Επί κεφαλής τής φρουράς του τμήματος αυτού των αιχμαλώτων βρισκόταν ο προδότης 'Ιχούρρα. 'Ο νεαρός Χολιγκσουόρθ τόν είδε και τού φώναξε με σβυσμένη φωνή να πλησιάση. "Ελπίζε στήν καλωσύνη του θηρίου αυτού. Γνωρίζοντουσαν πρό έτών κι' ο νέος είχε δανείσει μέ μάλιστα τότε στον 'Ιχούρρα άρκετά χρήματα.

—Τί ζητάς; ούρλιαζεν ο 'Ιχούρρα στο δύστυχο νέο.

—'Αφσέ με ν' άνέβω σ' ένα μουλάρι... Δέν μπορώ να προχωρήσω πειά! τραύλισεν ο Χολιγκσουόρθ. Σ' έξορκίζω, Ραφαήλ 'Ιχούρρα, στήν παλιά μας φίλια...

... Μά ο 'Ιχούρρα, δέν συγκινήθηκε καθόλου. Κύτταξε άγρια τόν νέο και τού φώναξεν άγρια:

—'Εμπρός!... 'Αφσέ τα αυτά... 'Ορθός και δρόμοι!...

—Δέν μπορώ να κίμω ούτε ξανα βήμα, άπάντησε, με φωνή σβυσμένη ο νέος.

—Δέν μπορείς; Δέν μπορείς είπες;

—Ναί, Ραφαήλ 'Ιχούρρα, δέν μπορώ, τó όρκίζομαι στο Θεό!

—Τώρα θα ίδουμε άν μπορείς ή όχι.

Κι' ο αίσχρος προδότης, γυρίζοντας σ' έναν άπ' τούς Μεξικανούς στρατιώτες τής συνοδείας, τόν πρόσταξε:

—'Εμπρός, Σάβλο! Δόσε μιά κεντιά στον κύριο... Είνε πολύ άργοκίνητος...

... 'Ο κτηνώδης στρατιώτης πλησίασε τόν Χολιγκσουόρθ, έτοιμος να τόν τρυπήσει με τή λήγχη του στα πλευρά του. Πρό του κινδύνου αυτού ο νέος σηκώθηκε άπάνω, με μεγάλον κόπο και προσπάθησε να βαιδίση. Δέν έκαμεν όμως πολλά βήματα και ξανασωριάστηκε κάτω, κοντά σ' έναν βράχο.

—Δέν μπορώ... δέν μπορώ να προχωρήσω, έτραύλισε ξεφυσισμένα. 'Αφσέ με να πεθάνω εδώ!...

—'Εμπρός ή σέ σκοτώνω σαν σκυλί!... έβρυχηθήκεν ο 'Ιχούρρα και τράβηξε τó πιστόλι του. 'Εμπρός, άγριε!...

—Δέν μπορώ!... Δέν μπορώ!... ψιθύριζεν ο αιχμάλωτος.

—'Εμπρός, γιατί πυροβολώ!

—Σκοτώστε με!... Σκοτώστε με καλύτερα, έγόγγυσεν ο νέος κι' άνοιξε τόν χιτώνα του, άποκαλύπτοντας τó στήθος του γυμνό.

—Χμ... Δέν ξέρω άν αξίζει και τή σφαίρα που θα χάσω, μούγκρισε σαρκαστικά ο 'Ιχούρρα. Μά θα σέ σκοτώσω, για να γίνης παράδειγμα στους άλλους.

... Και λέγοντας τά λόγια αυτά, άδειασε τó πιστόλι του στο γυμνό στήθος του νέου...

... Μόλις ο καπνός του πυροβολισμού διαλύθηκε κι' οι άλλοι αιχμάλωτοι άτίκρυσαν τόν άτυχο νέο νεκρό, πλημμυρισμένο στο αίμα του, μιά κραυγή φρίκης βγήκε από τα στήθη τους...

... Μά ο 'Ιχούρρα ήταν άτάραχος. Και ξανάβαλε τó πιστόλι στή θήκη του, σαν να μην είχε συμβή άπολύτως τίποτε...

... 'Ο αδελφός του Χολιγκσουόρθ, ο ύπολογαγός μας Χάρδιγκ Χολιγκσουόρθ, βρισκόταν μαζί με τούς άλλους Τεξανούς αιχμαλώτους, σέ κακό γάλι κι' αυτός, καθώς σάς είπα, λόγω τής πληγής του. Είθε τί συνέβη κι' άκουσε τί είπαθήκε, χωρίς να χάση καμμία άπολύτως λεπτομέρεια του φρικτού δράματος. Τά είδε όλα κι' έφριξε. "Αν δέν ήταν τραυματισμένος, άν δέν ήταν δεμένος κι' αυτός, θα ώρμούσε και θα άσχίζε με τά δόντια και τά νύχια του τόν 'Ιχούρρα, τόν φονέα του άδελφού του...

... Φαντάζεστε, λοχαγέ μου, τή θέσι του στήν περίστασι αυτή, φαντάζεστε τή λύσσα του, τόν πόνο και τήν άπελπίσια του... "Άκουγα τή διήγησι αυτή του ύπολογαγού Ούίτλο, κατάπληκτος, κατασυγκλημένος.

'Ενόμιζα πώς μου διηγούνται καμμία φανταστική τραγωδία...

Δέν έπίστευα σ' αυτιά μου.

—...Δέν παραξενεύομαι πλέον, λοχαγέ μου, συνέχισεν ο

Συχνά πιανόταν μέσα στα καταγώγια μ' άλλους κακούργους κι' αίματοκυλιόταν...

Ούίτλο, γιατί φέρθηκε έτσι ο Χολιγκσουόρθ. Θα ριχνόταν και θάσασε τόν Ραφαήλ 'Ιχούρρα και μπρός στον ίδιο τόν άρχιστράτηγο.

Θέλοντας να μάθω άπ' τόν Ούίτλο λεπτομέρειες για τόν άν Ραμόν δε Βάρας και τήν οικογένειά του, τόν ρώτησα:

—'Ωστε ο δόν Ραμόν εινε βίος του 'Ιχούρρα;

—Ναί, λοχαγέ. Θυμώμαι μάλιστα ότι ο δόν Ραμόν έρχόταν συχνά στον 'Αγίο 'Αντώνιο κι' έπισκεπτόταν τόν άγριο τόν άνειμύ του. Τόν συνάδευε δέ πάντοτε μιά χαριτωμένη νέα, ή κόρη του. "Εκεί να βλέπατε ώμορφία, λοχαγέ μου! Σωστή νεράδα!... 'Ολη ή νεολαία του 'Αγίου 'Αντωνίου είχε ξετρελλαθή μαζί της. Πινότουσαν καθημερινώς, πρής χάριν της, ένα σωρό μονομαχίες. Και τί κορίτσι!... 'Ιππευε κι' έβριχνε τόν βρόγχο, όπως ο καλύτερος 'Ινδός Κουάγγις...

Τή στιγμή αυτή δυνατός ποδοβολητό άλλων άκούστηκε πίσω μας. "Ήσαν οι στρατιώτες μου, τούς όποιους είχα αφήσει κοντά στο δάσος, να περιμένουν τόν γυρισμό του Χολιγκσουόρθ.

'Ο ύπολογαγός Χολιγκσουόρθ ήταν μαζί τους. Τ' έλογό του έβγαζε άφρούς άπ' τó στόμα του 'Ιδρώτας έτρεχεν άφθονος από πάνω του...

'Ο Χολιγκσουόρθ με πλησίασε, χαίρησε και μου είπε:

— Λοχαγέ Εάροφιλδ, ή διαγωγή μου θα σάς εξέπληξεν άσφαλώς. Σας ζητώ συγνώμη. Θα προσπαθήσω να σας εξηγήησω, πολύ γρήγορα, γιατί φέρθηκε έτσι, στήν θιένδα του δόν Ραμόν. "Εχω σπουδαίους λόγους, λοχαγέ, να θεωρώ τόν Ραφαήλ 'Ιχούρρα ως τόν πιο άσπονδο, τόν πιο θαναταίμο έχθρό μου... "Ήρθα μαζί με τόν άμερικανικό στρατό στο Μεξικό, μόνο και μόνο για να βρω και να σκοτώσω τόν άνθρωπο αυτόν. Και, μα τó Θεό, άν δέν τó κατορθώσω αυτό, άδιαφορώ πούς θα με σκοτώση ξένα...

—'Ωστε δέν...

Δέν μ' άφρησε να τελειώσω τή φράσι μου. Κατάλαβε τί θα τόν ρωτούσα και μου άπάντησε:

—Ναί, δέν τόν έπιασα, λοχαγέ. Μαύ ξεφύγεν ο θύλιος... 'Αλλά ποθ θα μου πάη; Θα τόν βρω. Και τότε, άλλόλιμον σ' αυτόν!...

'Ενώ μιλούσεν έτσι, τά μάτια του άστραφταν άγρια. 'Ασυγκράτητη όργή τόν συνεκλόδιζε...

—Είνε μόνος του ο 'Ιχούρρα; ρώτησα.

—'Οχι, λοχαγέ. 'Εχει κι' έναν θηριώδη σύντροφο μαζί του, ο όποιος άκούει στο ένομα Κόκκλος Λύκος.

'Η όμιλία μας διεκόπη στο σημείο αυτό.

('Ακολουθεί)